

Gerçek nedir? - Bir Numara

Hakikatin Çerçevesi: Vahiy, Peygamberî Paralellikler ve Alfa ile Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Gerçeğin ne olduğu konusuna geçmeden önce, bu çalışmaya Vahiy'in birinci bölümünün ilk üç ayetiyle başladığımızı ve sonrasında İlyas hakkında bir yazı eklediğimizi belirtelim. Bu çalışmaların birkaç amacı, Amerika Birleşik Devletleri'nin peygamberlikteki rolünü belirlemek, İsa Mesih'in Vahiy'nin mesajını açığa çıkarmak, peygamberlerin Tanrı'nın halkının sembolleri olarak rolünü tanımak ve İsa'nın Alfa olduğunun ne anlama geldiğini ele almaktır. Vahiy'in ilk üç ayetinin Vahiy'in son ayetleriyle uyum içinde olduğunu ve hem başlangıçta hem de sonda İsa'nın kendisini Alfa ve Omega, başlangıç ve son, ilk ve son olarak tanıttığını gösterdik.

İkinci çalışmada İlyas üzerine kısa bir tartışmayı, Kutsal Kitap'ın başlangıç ayetlerinin hem Eski hem de Yeni Antlaşma'nın son ayetleriyle uyumlu olduğunu ve ayrıca Yeni Antlaşma'nın başlangıç ayetlerinin de, Kutsal Kitap'ı ister bir bütün ister iki Antlaşma olarak ele alın, onun başlangıcıyla veya sonuyla uyumlu olduğunu göstermek için kullandık.

Üzerinde geliştirmeye çalıştığımız bir başka nokta, Tanrı'nın tarih boyunca Tanrılığın mahiyetini yavaş yavaş açığa çıkarmak için çalıştığına dair anlayıştır. Bu yüzden, Kutsal Kitap'taki antlaşma tarihi teması ilerledikçe Tanrı'nın çeşitli adlarının sembolizmi aracılığıyla karakterinin gitgide daha fazlasını adım adım açıkladığını belirtmiş bulunuyoruz. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı İbrahim'le konuştu ve aynı Tanrı Musa'yla da konuştu; ancak Musa'ya, bundan böyle adının Yehova olarak bilineceğini bildirdi. Sonra Mesih geldiğinde, Eski Ahit'te bilinmeyen bir adla kendini tanıttı; Daniel'in üçüncü bölümünde bir Babilli tarafından o adın bir kez dile getirilmesi dışında. İsa, Baba'nın biricik Oğlu olduğunu belirtmekle kalmadı, aynı zamanda söz konusu antlaşma tarihinde kendisini İnsanoğlu olarak da tanımladı. Tanrı, Adventizmin başlangıcıyla antlaşmaya girdiğinde Millerci Adventizme de bir ad verdi.

Şu anda, sona bu kadar yaklaşmışken, uygulamada dünyaya öylesine mi benzeyeceğiz ki insanlar Tanrı'nın adını taşıyan halkını bulmak için boşuna arayacaklar? Hiç kimse, dünyanın sunabileceği herhangi bir avantaj uğruna, Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak bize özgü özelliklerimizi satar mı? Tanrı'nın yarasını çiğneyenlerin rızası büyük bir değer olarak mı görülecek? Rabbin kendi halkı diye adlandırdığı kimseler, yüce BEN'İM'den daha üstün bir gücün var olduğunu mu sanacaklar? Bizi Yedinci Gün Adventistleri yapan imanımızın ayırt edici noktalarını silip yok etmeye mi çalışacağız? Evanjelizm, 121.

Yedinci Gün Adventistlerine verilen ad, Rab tarafından verilmiştir ve Bayan White, Adventistlerden sık sık Tanrı'nın adlandırdığı halk olarak söz eder. "Adlandırılmış" olmak, ad verilmiş olmak demektir. Bayan White'ın Tanrı'nın adlandırdığı halk olarak tanımladığı iki kilise yalnızca eski İsrail ve modern İsrail'dir.

Bu nedenle, Vahiy kitabını incelemeye devam ederken, aynı zamanda yüz kırk dört bin olarak da temsil edilen Filadelfyalılara açıklanan "yeni ad"ın, sınama dönemi kapanmadan hemen önce mühürü açılan peygamberlik sırrının büyük bir bölümünü oluşturduğunu öne sürüyorum.

Yenen kişiyi Tanrımın tapınğında bir sütun yapacağım; bir daha oradan çıkmayacak. Onun üzerine Tanrımın adını, Tanrımın kenti olan Tanrımdan gökten inen Yeni Kudüs'ün adını ve kendi yeni adımını yazacağım. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne dediğini işitsin. Vahiy 3:12, 13.

Son uyarı mesajı, İsa Mesih'in Vahiy'ndeki mesajdır ve O'nun karakterinin bir açıklanmasıdır.

"Damat'ın gelişini bekleyenler halka, 'İşte Tanrınız,' demelidir. Merhamet dolu ışığın son ışınları, dünyaya verilecek son merhamet mesajı, O'nun sevgi dolu karakterinin bir vahyidir. Tanrı'nın çocukları O'nun yüceliğini göstermelidir. Kendi yaşamlarında ve karakterlerinde, Tanrı'nın lütfunun onlar için ne yaptığını açığa çıkarmalıdır." Christ's Object Lessons, 415, 416.

İsa'nın Söz oluşu hakkında kayıtlara geçireceğimiz çok daha fazla şey var, ama şimdi "hakikat" kelimesini ele alacağız. "Hakikat"ın anlaşılması ve "hakikat" kelimesinin ve "bir hakikat sözü" oluşturmak için kullanılan harflerin anlaşılması, Mesih'in karakterinin anlaşılmasıdır.

Bunun üzerine Pilatus ona, "Öyleyse sen bir kral mısın?" dedi. İsa cevap verdi: "Benim kral olduğumu sen söylüyorsun. Ben bunun için doğdum ve bunun için dünyaya geldim: gerçeğe tanıklık etmek için. Gerçekten yana olan herkes sesimi işitir." Pilatus ona, "Gerçek nedir?" dedi. Bunu söyledikten sonra yine Yahudilerin yanına çıktı ve onlara, "Ben onda hiçbir suç bulamıyorum" dedi. Yuhanna 18:37-38.

Ayette "gerçek" olarak çevrilen Yunanca kelime, aynı zamanda bir harf ve hatta bir sayı olan bir İbranice kelimedenden alınmıştır. İbrani alfabesinin ilk harfi "alef"tir. Aslında, İbrani alfabesinin ilk iki harfi "alef" ve "bet"tir ve bunlar Yunancadaki ilk iki harf olan alfa ve betaya çok benzer. Birlikte "alfabe" kelimesinin kökenini oluştururlar. Bu nedenle "alfa" kelimesi (İbrani harfi aleften) bir harf, bir kelime, bir sayı ve ayrıca İsa'nın birçok adından biri olarak kullanılır.

Pilatus, "Gerçek nedir?" diye sorduğunda, İsa ona dünyaya "gelmesinin" ve "doğmasının" nedeninin "gerçeğe" tanıklık etmek olduğunu daha önce söylemişti. Ayrıca, "gerçekten yana olan herkes O'nun sesini işitir" diye ekledi.

Ne mutlu okuyana, bu peygamberliğin sözlerini işitenlere ve onda yazılanlara uyanlara; çünkü zaman yakındır. Vahiy 1:3.

GERÇEK: G225-G227'den; gerçek: - doğru, X gerçekten, gerçek, hakikat. G227-G1'den (olumsuzluk edatı olarak) ve G2990'dan; gizlemeyen anlamında doğru: - doğru, gerçekten, gerçek. G1; A. İbranice kökenli; alfabenin ilk harfi: yalnızca mecazi olarak (rakam olarak kullanımından dolayı) birinci. Alfa.

İsa ona şöyle dedi: "Yol, gerçek ve yaşam benim. Benim aracılığım olmadan kimse Baba'ya gelemez." Yuhanna 14:6.

İsa "Ben... gerçeğim." dediğinde, bir harf, bir sayı ve bir kelime olduğunu söylüyordu; çünkü alfa harfi, alfa kelimesi ve alfa sayısı hepsi "gerçek"tir. Daniel kitabında, Mesih kendisini İbranice "Palmoni" kelimesinin tanımı olan "harika sayıcı" olarak açığa çıkardı; bu kelime Daniel sekizde "konuşan belli bir aziz" olarak çevrilmiştir.

Sonra bir kutsalın konuştuğunu duydum; konuşan o belirli kutsala başka bir kutsal, "Günlük sunuyla yıkıma yol açan suçla ilgili, kutsal yerle ordunun ayaklar altında çığnemesine varan görüm ne zamana dek sürecek?" dedi. O da bana, "İki bin üç yüz gün; sonra kutsal yer arındırılacak" dedi. Daniel 8:13, 14.

On üçüncü ayetteki "belirli aziz" "Palmoni"dir - olağanüstü sayıcı, ya da sırların sayanı. Bu iki ayette 2300 yıllık peygamberlik ve iki adet 2520 yıllık peygamberlik ortaya konur. 2300 yıl "kutsal yer"e, iki 2520 yıllık peygamberlik ise "ordu"ya ilişkindir; çünkü hem kutsal yer hem de ordu Roma tarafından çığnenecekti. 2520 yıllık peygamberlik, Tanrı'nın kutsal yerinin ve halkının çığnemesini temsil eder. İsa'nın kendisini sırların olağanüstü sayıcısı olarak tanıttığı Kutsal Kitap'taki tam noktada, zamana dayanan, birbiriyle bağlantılı üç derin peygamberlik bulunur. O, kendisini zamanın Ustası olarak tanıtmak için bu iki ayeti seçmiş olmakla kalmamıştır; kendisini açıkladığı bu iki ayet, modern ruhsal İsrail ile antlaşmaya gireceği zamanı da belirler ve bu iki ayet ayrıca Adventizmin temeli ve merkezî sütunudur.

Advent inancının, hepsinden öte, hem temelini hem de ana direğini oluşturmuş olan Kutsal Yazı şu beyan idi: "İki bin üç yüz güne kadar; sonra kutsal yer temizlenecektir." [Daniel 8:14.] Büyük Mücadele, 409.

1798 yılında, sonun zamanı geldiğinde, Daniel kitabının mührü açıldı ve birinci meleğin mesajı tarih sahnesine çıktı; bu, Yedinci Gün Adventizminin başlangıcı olan Millerit hareketi döneminde gerçekleşen peygamberlik bilgisindeki artışı işaretledi. Daniel kitabının mührü Milleritlere açıldığında, Palmoni'den gelen—zamanla ilgili bir mesaj—anlaşıldı. Tanrı'nın Sözü asla boşa çıkmaz ve her zaman sonu başlangıçla bağlar. Bu yüzden, Millerit tarihindeki gibi, Adventizmin sonunda da O'nun karakterinin mutlaka bir vahyi olacaktır. Bu gerçek, Adventizmin başlangıcı ve sonuna dayanmaktadır; ancak aynı zamanda Daniel kitabıyla Vahiy kitabı arasındaki belirtilen ilişkiye de dayanmaktadır. Daniel ve Vahiy tek bir kitabı temsil eder ve bu temsilde iki tanıklırlar; ilki Daniel, sonuncusu Vahiy'dir.

"Daniel ve Vahiy kitapları bir bütündür. Biri peygamberliktir, diğeri vahiydir; biri mühürlü bir kitap, diğeri açılmış bir kitaptır." Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Yorumu, 7. cilt, 972.

Daniel ve Vahiy, tıpkı Kutsal Kitap'ın Eski ve Yeni Antlaşma ya da başlangıç ve son olarak ikiye ayrılmış tek bir kitap olması gibi, tek bir kitabı oluşturan iki kitaptır. Vahiy 11'de Musa ve İlyas olarak sunulan iki tanık, Eski ve Yeni Antlaşma'dır.

İki tanıkla ilgili olarak peygamber ayrıca şöyle der: "Bunlar, yeryüzünün Tanrısının önünde duran iki zeytin ağacı ve iki şamandır." "Sözün," dedi mezmur yazarı, "ayaklarıma kandil, yoluma ışıktır." Vahiy 11:4; Mezmur 119:105. İki tanık Eski ve Yeni Antlaşma Kutsal Yazılarını temsil eder. Büyük Mücadele, 267.

Daniel ve Yuhanna, ikisi de zulüm görmüş, ikisi de esir alınmış, ikisine de kayda geçirmeleri için aynı peygamberî tarih çizgisi verilmiş, ikisi de yüz kırk dört bini temsil eden, ikisi de Kudüs'ün yıkımının ardından yaşayan, ikisi de ölüm ve dirilişin simgesi olan iki şahittir (Yuhanna kaynar yağdan ve Daniel aslanlar çukurundan).

Daniel, Mesih'in karakterine ilişkin özel bir vahyi ortaya koyar ve bunu, ilhamın Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "merkez direği ve temeli" olarak adlandırdığı iki ayette yapar. Bu iki ayet, William Miller'in çalışmalarıyla temsil edilen temeller üzerine konulan son taş olan "tepe taşı"ydı. Tepe taşı, göksel tapınak, Tanrı'nın yasası, Sebt, soruşturma yargısı ve Vahiy 14'teki üç melek anlayışını beraberinde getirdi. Daniel kitabın başlangıcıdır, Yuhanna sonudur.

John'un yazısı, Adventizmin sonunda Mesih'in karakterine ilişkin bir vahyi ortaya koyacaktır. Modern İsrail'in başlangıcında kendisini Harika Sayıcı, matematikle ilgili her şeyin Yaratıcısı olarak açıkladı; modern İsrail'in sonunda ise kendisini harika bir dilbilimci olarak açıklıyor. Dil ile ilgili olan her şeyin—dil yapısı, dilbilgisi kuralları, sözcükler ve hatta alfabenin harfleri dahil—Yaratıcısı O'dur. Sözlerle kurulan, yazılı ya da sözlü olsun, dilbilgisi kurallarıyla yönetilen ve alfabesi O'nun tasarımına göre belirlenmiş olan iletişimi O yarattı; ve bütün bunların ötesinde—O Söz'dür. O Söz aracılığıyla kör, hazırlıksız Laodicealıları kutsal kılınmış Filadelfyalılara dönüştürür.

Onları gerçeğinle kutsal kıl: senin sözün gerçektir. Yuhanna 17:17.

"Kutsallaştırmak" diye çevrilen kelime, kutsal kılmak anlamına gelir. Yüz kırk dört bin kişi kutsal olacak ve bu kutsallık durumuna "gerçek"le, ya da şöyle de diyebiliriz, O'nun "söz"yle ulaşmış olacaklar; çünkü İsa Söz'dür ve O gerçeğin kendisidir.

Başlangıçta Söz vardı; Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. O, başlangıçta Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu; O'nsuz, var olan hiçbir şey var olmadı.
Yuhanna 1:1-3.

Yuhanna İncili'nde yazdığı ilk şeyin bu olduğuna dikkat edin. Bu elbette Yaratılış'ta yazılan ilk şeyle paralellik gösterir. Tanıklığı güçlendirir; Yaratılış'ın birinci bölümünde ifade edileni daha açık biçimde ortaya koyar.

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yaratılış 1:1.

Birinci ayette "Tanrı" olarak çevrilen sözcük çoğuldur; bu da daha en "başlangıçta" Tanrı'nın birden fazla olduğunu gösterir. Yuhanna İncili'nde "başlangıçta" Söz Tanrı ile birlikteydi ve Tanrı'ydı. Ve Söz Yaratandı.

İsa Kelam'dır; O, ilahiyeti Kutsal Ruh'ta ve insanlığı da kiliselere gönderilecek kitaplarda yer alan sözleri kaleme alanların şahsında birleştirerek Kutsal Kitap'ı ortaya koydu. Böylece Kutsal Kitap, tıpkı İsa gibi, insani olanla ilahi olanın bir birleşimidir. Düşmüş, bedensel insanların dahline rağmen Kutsal Kitap kutsaldır; onu kaleme alan kişiler de kutsaldı.

Ayrıca daha güvenilir olan peygamberlik sözüne de sahibiz; siz de karanlık bir yerde parlayan bir ışığa dikkat eder gibi ona dikkat ederseniz iyi edersiniz; gün ağarınca ve sabah yıldızı

yüreklerinizde doğuncaya kadar. Önce şunu bilerek: Kutsal Yazı'daki hiçbir peygamberlik sözü kişisel yoruma bağlı değildir. Çünkü peygamberlik sözü eskiden insan iradesiyle gelmedi; ama Tanrı'ya ait kutsal insanlar Kutsal Ruh tarafından yönlendirilerek konuştular. 2. Petrus 1:19-21.

Peygamberler kutsal kişiler olsalar da, yine de düşmüş insanlardı; çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. Buna rağmen Kutsal Kitap, tanrısallık ve insanlığın bir birleşimidir ve kutsaldır; çünkü Tanrı'nın Sözü, yaşamında ve yazılı Sözünde tanrısallıkla birleşmiş insanlığın günah işlemediğini göstermek için geldi. Kutsal Kitap hakkında doğru olan, Mesih hakkında da doğrudur; çünkü O, Kutsal Kitap'tır.

İsa, günahkâr bir beden aldı ve hiç günah işlemedi; böylece, insanlığın tanrısallıkla birleştiğinde günah işlemeyeceğine örnek teşkil etti.

Beytlehem'in öyküsü tükenmez bir konudur. Onun içinde 'Tanrı'nın bilgelik ve bilgisinin zenginliğinin derinliği' gizlidir. Romalılar 11:33. Kurtarıcı'nın, göğün tahtını bir yemlikle; kendisine tapınan meleklerin yoldaşlığını ise ahırdaki hayvanlarla değiştirmesindeki fedakârlığına hayret ederiz. O'nun huzurunda insanın gururu ve kendine yeterliliği mahkûm edilir. Oysa bu, O'nun olağanüstü alçalışının yalnızca başlangıcıydı. Tanrı'nın Oğlu için, Âdem Aden'de masumiyet içinde dururken bile insan doğasını üstlenmek neredeyse sonsuz bir alçalış olurdu. Ama İsa, insan soyu dört bin yıllık günahla zayıflamışken insanlığı kabul etti. Âdem'in her çocuğu gibi, kalıtımın büyük yasasının işleyişinin sonuçlarını kabul etti. Bu sonuçların ne olduğu, yeryüzündeki atalarının tarihinde görülür. Kederlerimizi ve ayartılarımızı paylaşmak ve bize günahsız bir yaşamın örneğini vermek için böyle bir kalımla geldi. Çağların Arzusu, 48.

İsa Söz'dür ve hem İsa hem de Kutsal Kitap insanî ve ilahî olanın bir birleşimidir. İsa, yüzyıllar boyunca Kutsal Kitap'ı oluştururken, işitecek olanların işitebilmesi için Kutsal Kitap'ın içine kurallar yerleştirdi. Kutsal Kitap'ı yöneten kurallar aynı zamanda O'nun karakterinin nitelikleridir.

"Vahiy'de Kutsal Kitap'taki bütün kitaplar buluşur ve son bulur. Burada Daniel kitabının tamamlayıcısı bulunur." Elçilerin İşleri, 585.

"Complement" kelimesi mükemmel hâle getirmek anlamına gelir. Daniel'in tanıklığı Vahiy'de son bulur; böylece Daniel'in tanıklığı başlangıç, Vahiy ise son olur. Vahiy'in başlangıcı Vahiy'in sonunda tekrarlanır ve Daniel kitabının birinci bölümünün birinci ayetinde harfi İsrail ile harfi Babil arasında bir savaş vardır ve bu savaşta Babil kazanır; ancak Daniel 11:45, 12:1'de, sına döneminin sonunda; ruhsal Babil, ruhsal İsrail ile savaş hâlidir ve sonunda Babil kaybeder, İsrail galip gelir. Vahiy'de Yuhanna'da olduğu gibi, Daniel'in tanıklığının başlangıcı tanıklığının sonuyla uyum içindedir. Öyleyse, hakikat nedir?

Öğreti, bir inananlar topluluğunun doğru olduğunu anladığı şeyi tanımlayan bir kelimedir. Amacı ya da kullanımını İncil'le ya da Hristiyanlıkla sınırlı değildir. Sözde Hristiyanlıkta, muhtemelen doğru olandan daha çok sahte "öğreti" vardır; çünkü ruhsal Babil olan papalık, her türlü murdar ve iğrenç kuşun kafesidir ve o kuşlar kötülüğü simgeler; bu kötülük de kiliseler tarafından, "Yasa kaldırılmıştır" gibi sahte öğretiler aracılığıyla sürdürülür ve örtbas edilir. Ama gerçek öğreti de

vardır.

Berealıların zihinleri önyargıyla daralmamıştı. Elçilerin vaaz ettiği öğretilerin doğruluğunu araştırmaya istekliydiler. Kutsal Kitap'ı meraktan değil, vaat edilen Mesih hakkında nelerin yazılmış olduğunu öğrenmek için incelediler. Her gün Tanrı esiniyle yazılmış kayıtları araştırıyorlardı ve Kutsal Yazı'yı Kutsal Yazı ile karşılaştırırken, yanlarında göksel melekler vardı; zihinlerini aydınlatıyor, yüreklerine etki ediyorlardı.

Müjdenin gerçekleri nerede ilan edilirse edilsin, doğruyu yapmayı içtenlikle arzulayanlar Kutsal Yazılar'ı gayretle araştırmaya yönlendirilir. Bu dünyanın tarihinin son sahnelerinde, kendilerine sınavıcı gerçekler bildirilenler, Berea'dakilerin örneğini izleyip her gün Kutsal Yazılar'ı inceleyerek ve kendilerine ulaştırılan mesajları Tanrı'nın sözüyle karşılaştırarak hareket etselerdi, bugün Tanrı'nın yasasının buyruklarına sadık çok sayıda kişi bulunurdu; oysa şimdi bunların sayısı görece azdır. Ancak Kutsal Yazılar'dan popüler olmayan gerçekler sunulduğunda, birçoğu bu araştırmayı yapmayı reddeder. Kutsal Yazılar'ın açık öğretilerini çürütemeseler de, sunulan kanıtları incelemeye karşı son derece isteksiz davranırlar. Bazıları, bu öğretiler gerçekten doğru olsa bile, yeni ışığı kabul edip etmemelerinin pek önemli olmadığını varsayar ve düşmanın canları yoldan çıkarmak için kullandığı hoş giden masallara sarılır. Böylece zihinleri yanılıyla körleşir ve gökle bağları kopar.

"Herkes, kendisine verilmiş olan ışığa göre yargılanacaktır. Rab, kurtuluş mesajıyla elçilerini gönderir ve işitenleri, O'nun kullarının sözlerine nasıl davrandıkları konusunda sorumlu tutacaktır. Gerçeği içtenlikle arayanlar, kendilerine sunulan öğretileri Tanrı'nın sözünün ışığında dikkatle inceleyeceklerdir." Elçilerin İşleri, 231, 232.

Müjdenin "hakikatleri" olan "öğretiler" vardır ve bunların incelenmesi gerekir. Bunların bazıları (hepsi değilse de) "sınavıcı hakikatler"dir. Şabat Günü, anlaşılması kolay bir sınavıcı hakikattir. Doğru ve yanlış öğretiler vardır. Doğru öğretilerin bazıları, onları işitenler için bir sınama teşkil eder. Belirli bir dönem için belirlenmiş bir tür hakikat de vardır. Bu hakikatlere "şimdiki hakikat" denir.

Tanrı'nın Sözü'nde birçok kıymetli hakikat vardır, fakat sürünün şimdi ihtiyaç duyduğu 'şimdiki hakikat'tir. Elçilerin, şimdiki hakikatin önemli noktalarından uzaklaşıp, sürüyü birleştirip ruhu kutsallaştırmayacak konular üzerinde durmalarının tehlikesini gördüm. Şeytan burada davaya zarar vermek için mümkün olan her fırsatı değerlendirecektir.

"Ne var ki, kutsal yerin 2300 günle bağlantısı, Tanrı'nın buyrukları ve İsa'nın imanı gibi konular, geçmiş Advent hareketini açıklamaya ve bugünkü konumumuzun ne olduğunu göstermeye, şüphe edenlerin imanını sağlamlaştırmaya ve görkemli geleceğe kesinlik kazandırmaya tamamen uygundur. Sık sık gördüm ki bunlar, habercilerin üzerinde durması gereken başlıca konulardı." Erken Yazılar, 63.

Adventistler bu pasajı çoğu zaman gerçekte ne söylediğini görmezden gelmek için kullanırlar. "Şimdiki hakikat" mesajlarımızda vurgulanması gerekenin yalnızca kutsal yer, 2300 gün, buyruklar ve İsa'nın imanı olduğunu savunurlar. Bu iddiayı, bu dört konuyla ilgili olarak ortaya konanlardan kaçınmak için öne sürerler.

Bu dört büyük gerçeğin amacı, onların "geçmişteki Advent hareketini açıklamak ve mevcut konumumuzun ne olduğunu göstermek, şüphe edenlerin imanını sağlamlaştırmak ve görkemli geleceğe dair kesinlik sağlamak için mükemmel şekilde hesaplanmış" olmalarıdır. Bu dört "şimdiki hakikat" öğretisi, Adventizmin başlangıcının (geçmiş Advent hareketi) Adventizmin sonunu (mevcut konumumuz) örneklediğini göstermek üzere tasarlanmıştır. Bu dört temel öğreti, sonun başlangıç tarafından örneklediği ilkesini açıklamak için "mükemmel şekilde hesaplanmıştır". Bu ilhamlı pasaj uyarınca, bu, "sürünün şimdi ihtiyaç duyduğu" "şimdiki hakikat"tir.

Eski İsrail, İsrail'in başlangıcıdır; modern İsrail ise sonudur. Eski, harfî İsrail, 1798'de başlayan zamanın sonundan Pazar yasasına kadar Yedinci Gün Adventist halkının tipiydi. Mesih'in ilk gelişinden önce, "şimdiki hakikat" Yahudiler tarafından görülmüyordu; çünkü örf ve adetlere olan bağımlılıkları nedeniyle kördüler (Laodikyalı).

"İçinde yaşadığımız zamanı anlamak istiyoruz. Onu yarı yarıya bile anlamıyoruz. Onu yarı yarıya bile kavramıyoruz. Nasıl bir düşmanla karşılaşmak zorunda olduğumuzu ve ona karşı ne kadar yetersiz hazırlandığımızı düşündüğümde içimde yüreğim titriyor. İsrailoğullarının sınamaları ve Mesih'in ilk gelişinden hemen önceki tutumları, Tanrı halkının Mesih'in ikinci gelişinden önceki deneyimlerindeki durumunu göstermek için bana tekrar tekrar sunuldu — düşmanın Yahudilerin zihinlerini ele geçirmek için her fırsatı kolladığı gibi, bugün de Tanrı'nın hizmetkârlarının zihinlerini körleştirmeye çalışıyor ki değerli gerçeği ayırt edemesinler." Seçilmiş Mesajlar, kitap 2, 406.

Bir sonraki kaynağımıza göre, Yahudiler Tanrı'nın "asıl gerçeğini" gözden yitirmişlerdi ve Yahudiler için o asıl gerçek, Mısır'dan kurtuluşun tarihiydi. Bu kurtuluşun tarihi onların asıl gerçeğiydi; nesiller boyunca çocuklarına öğretmeleri emredilen gerçek buydu. Başarısız oldular; Adventizm de öyle. Körleşmiş Yahudilere gerçeği sunmak için İsa gerçeği bir çerçeveye oturttu.

Kurtarıcı'nın zamanında, Yahudiler hakikatin kıymetli cevherlerini gelenek ve efsanenin enkazıyla öylesine örtmüşlerdi ki, doğruyu yanlıştan ayırt etmek imkânsız hâle gelmişti. Kurtarıcı, hurafenin ve kökleşmiş yanlışların enkazını temizlemek ve Tanrı'nın sözünün cevherlerini hakikatin çerçevesine yerleştirmek için geldi. Şimdi, Yahudilere geldiği gibi bize gelseydi, Kurtarıcı ne yapardı? Gelenek ve merasimin enkazını temizlemede benzer bir işi yapmak zorunda kalırdı. Bu işi yaptığında Yahudiler çok rahatsız oldular. Tanrı'nın asıl hakikatini gözden kaçırmışlardı, ama Mesih onu yeniden gözler önüne serdi. Tanrı'nın kıymetli hakikatlerini hurafelerden ve yanlışlardan özgürleştirmek bizim görevimizdir.

Görkemli hakikatler gözlerden uzaklara gömülmüş, yanlış ve batıl inançlar yüzünden ışıltısını yitirip cazibesiz hâle gelmişti. İsa, Tanrı'nın ışığını açığa çıkarır ve gerçeğin güzel ışıltısını tüm ilahî görkemiyle ortaya koyar. Dürüstlerin zihinleri hayranlıkla dolar. Yüreklere, gerçeğin mücevherlerini ortaya çıkarıp onları anlayışlarına sunan O'na kutsal bir sevgiyle yönelir.

Yahudiler hakikatin bir kısmını anladılar ve Tanrı'nın sözünün bir bölümünü öğrettiler; fakat Tanrı'nın yasasının geniş kapsamlı doğasını kavrayamadılar. Mesih, geleneklerin çerçöpünü süpürüp attı ve Tanrı'nın amaçlarının gerçek özünü, kalbini ortaya koydu. Bunu yaptığında, çileden çıktılar. Mesih'in Tanrı'nın işini yok ettiği yönünde, bir kasabadan diğerine yalan

haberler yaydılar. Ama İsa eski biçimleri ortadan kaldırırken, eski hakikatleri yeniden yerine koydu; onları hakikatin çerçevesi içine yerleştirdi. Onları birbiriyle uyumlu hale getirip birleştirerek, tam ve dengeli bir hakikat sistemi oluşturdu. Kurtarıcımızın yaptığı iş buydu; şimdi biz ne yapacağız? Mesih'le uyum içinde çalışmayacak mıyız? Rivayetlerle mi yönetileceğiz? Kendi kuruntularımızın Tanrı'nın ışığını bizden gizlemesine izin mi vereceğiz? Dikkatle okumalı, anlayarak işitmeli ve öğrendiklerimizi başkalarına da öğretmeliyiz. Yaşam ekmeğine sürekli aç olmalı, yaşayan suyu ve Lübnan'ın karını sürekli aramalıyız ki, halkı Hakikatin Pınarı'nın canlı, serinleten sularına götürebilelim. Review and Herald, 4 Haziran 1889.

İlk gelişinde İsa, "eski hakikatleri yeniden tesis etti, onları hakikatin çerçevesine yerleştirerek. Onları eşleştirip birbirine bağladı ve tam ve simetrik bir hakikat sistemi oluşturdu." İsa, eski hakikatleri yeniden tesis etmek için kadim İsrail'in başlangıç dönemindeki tarihi kullandı ve bunu, bu hakikatleri (konu bazında) eşleştirip (paralel olarak, satır üzerine satır) birbirine bağlayarak yaptı. Bunu, kendilerini kör etmiş olan örf ve geleneklerden Yahudileri özgür kılmak amacıyla yaptı. O tarih, harfî İsrail'in son dönemi idi.

Adventizm, eski İsrail'in son dönemindeki tarihi tekrarlıyor ve gelenek ve görenekten kaynaklanan Laodikya körlüğünü ortadan kaldırmak için gerçeği içine yerleştireceğimiz çerçeve, Mesih'in Yahudilerle etkileşime girdiği dönemde olduğu gibi bugün de kurulmaktadır. "Eski gerçekler", peygamberlik çizgilerini diğer peygamberlik çizgileriyle, "çizgi üzerine çizgi" şeklinde paralel olarak bir araya getirmek için gerçeğin "çerçevesi"ne yerleştirilmelidir; amaç, mümkünse bir Laodikyalıyı körlüğünden özgür kılmaktır. Mesih her şeyde bizim örneğimizdir.

Kutsal Kitap'ta öğreti olarak tanımlanan hakikatler vardır ve "pek çok harika hakikat vardır," ancak ayrıca hakikat açığa çıkarıldığında yaşayan "neslin" "insanları için bir imtihan" olan "şimdiki hakikat" de vardır. Kehaneten bu, Adventizmin dördüncü neslinde gerçekleşir ve "bu nesil için bir imtihan olan" "şimdiki hakikat", Adventizmin ilk nesilleri için bir imtihan değildir.

Kutsal Yazılar'da anlaşılması güç bazı şeyler vardır ve Petrus'un ifadesiyle, bilgisiz ve kararsız olanlar bunları kendi yıkımlarına olacak şekilde çarpıtırlar. Bu yaşamda Kutsal Yazılar'daki her pasajın anlamını açıklayamayabiliriz; ancak pratik gerçeğin hayati noktaları gizem perdesiyle örtülmeyecektir. Tanrı'nın takdiriyle, dünyanın o zamana ilişkin gerçekle sınanacağı zaman geldiğinde, zihinler O'nun Ruhunu tarafından Kutsal Yazılar'ı araştırmaya, hatta oruç ve duayla, harekete geçirilecek; ta ki halka halka ortaya çıkarılıp kusursuz bir zincirde birleştirilinceye kadar. Canların kurtuluşunu doğrudan ilgilendiren her olgu öylesine açık kılınacaktır ki kimsenin yanılmasına ya da karanlıkta yürümesine gerek kalmayacaktır.

Peygamberlik zincirini izledikçe, zamanımıza ilişkin açığa çıkarılan gerçek açıkça görülmüş ve açıklanmıştır. Yararlanmakta olduğumuz ayrıcalıklardan ve yolumuzu aydınlatan ışıktan sorumluyuz. Geçmiş kuşaklarda yaşayanlar, kendilerine parlamasına izin verilen ışıktan sorumluydular. Zihinleri, onları sınavan Kutsal Yazıların farklı noktalarıyla meşgul oldu. Ama bizim anladığımız gerçekleri anlamadılar. Sahip olmadıkları ışık için sorumlu değillerdi. Onların da bizim gibi Kutsal Kitapları vardı; ancak bu dünyanın tarihinin kapanış sahneleriyle ilgili özel gerçeğin açığa çıkarılma zamanı, yeryüzünde yaşayacak son kuşaklar dönemidir.

“Özel hakikatler, her neslin içinde bulunduğu koşullara göre uyarlanmıştır. Bu neslin insanları için bir sınav olan şimdiki hakikat, çok eski nesillerin insanları için bir sınav değildi. Dördüncü emrin Sebt Günü’yle ilgili olarak şimdi üzerimize parlayan ışık geçmişteki nesillere verilmiş olsaydı, Tanrı onları o ışık nedeniyle sorumlu tutardı.” Tanıklıklar, ikinci cilt, 692, 693.

Adventizm tarihinde dört kuşak bulunduğunu inkâr etmek isteyebilecek olanlara Habakkuk'un Tablolarına işaret ederim. Bu gerçeği anlamının çok basit bir yolu, Laodikya adının “yargılanan bir halk” anlamına gelmesidir. Adventizm'in başlangıcı yargının açılmasını ilan etti ve Adventizm'in sonu yargının kapanmasını ilan eder. Yargının kapanması üçüncü ve dördüncü kuşaklarda gerçekleşir.

Kendin için oyma put yapmayacaksın; yukarıda gökte olanın, aşağıda yeryüzünde olanın ya da yerin altındaki sulara olanın hiçbir suretini yapmayacaksın. Onlara eğilmeyecek ve onlara hizmet etmeyeceksin; çünkü ben, Tanrın Rab, kıskanç bir Tanrıyım: Babaların suçunun cezasını, benden nefret edenlerin çocuklarına, üçüncü ve dördüncü kuşaklara kadar veririm; ama beni seven ve buyruklarımı tutan binlercesine merhamet gösteririm. Çıkış 20:4-6.

Yargının sonunda, Laodikya (yargılanmış bir halk) Adventizminin son nesli yargılanacak ve Yeruşalim'in yıkımı sırasında eski İsrail'in olduğu gibi Rabbin ağzından kusulacaktır. Kutsal Kitap öğretileri gerçektir; ayrıca sinayıcı gerçekler vardır ve bir de şimdiki gerçekler vardır. Şimdiki gerçek her zaman sinayıcı bir gerçektir; ancak, hâlen yaşayan nesil için özel olarak tasarlanmış sinayıcı bir gerçeği tanımlar. Bununla birlikte işin gerçeği şu ki, Tanrı'nın sözündeki, reddetmeyi seçtiğimiz herhangi bir gerçek, az önce başarısız olduğumuz bir sinayıcı gerçek haline gelmiştir.

İsa Tanrı'nın sözüdür ve O gerçektir. Dünyaya "geldiğinin" sebebinin "gerçeğe tanıklık etmek" olduğunu ve sesini işiten herkesin "gerçeğe ait" olduğunu Pilatus'a bildirdi. Pilatus ve İsa'nın sözünü ettikleri "gerçek" sözcüğü, "gerçek" diye çevrilen ve Eski Antlaşma'da yüz yirmi yedi kez geçen bir İbranice kelimedendir. Bu İbranice kelime (H571) İngilizcede çeşitli kelimelere çevrilir, ancak Eski Antlaşma'da doksan iki kez "gerçek" olarak çevrilmiştir. Bu, pek çok düzeyde son derece güçlü olan kelimelerden biridir.

Eski Ahit'te "hakikat" diye çevrilen kelime üç İbrani harften oluşur ve İbrani dilinde harflerin kendilerine özgü anlamları vardır; bu nedenle harflerden oluşan kelime, her harfin anlamlarını bir araya getirerek kelimenin nihai anlamını oluşturur. "Hakikat" kelimesi üç İbrani harften oluşur: İbrani alfabesinin ilk harfi, ortadaki bir harf ve İbrani alfabesinin son harfi. Eski Ahit'te "hakikat", ortada bir harf olmak üzere alfabenin ilk ve son harfleriyle temsil edilir!

Kutsal Kitap'taki "ilk bahsedilme kuralı"nın tanımı budur. Bir konunun ilk kez ele alınışı, kelime için en önemli atıftır; o kelime bir tohumdur ve bütün öyküyü ortaya çıkarmak için gereken tüm DNA'yı içerir. "İlk bahsedilme kuralı"ndaki ikinci en önemli atıf ise son atıftır; çünkü başlangıç ile son arasında ortaya çıkan bütün öykülerin birbirine bağlandığı yer orasıdır. "Vahiy'de Kutsal Kitap'ın bütün kitapları buluşur ve sona erer," ve Vahiy Kutsal Kitap'ın son kitabıdır.

Ele aldığımız İbranice "truth" kelimesi "Aleph" harfiyle başlar; on üçüncü harfi "Mem", yirmi ikinci ve son harfi ise "Tav"dır. Elbette, tanım için hangi dilbilimciye başvurduğunuza bağlı olarak bu harflerin tanımlarında çeşitli nüanslar vardır, ancak genel tanımlar oldukça bilgilendiricidir.

א (Alef): İbranice alfabesinin ilk harfidir ve genellikle birlikle ilişkilendirilir; ilahî olanı ve ebedi olanı temsil eder, Tanrı ile yaratılış arasındaki bağlantıyı simgeler.

מ (Mem): İbranice alfabesinin on üçüncü harfidir ve genellikle suyla ilişkilendirilir.

ת (Tav): İbrani alfabesinin son harfi olup 'damga' veya 'işaret' anlamına gelir. Genellikle tamamlanma kavramı ya da yaratılışın 'mührü' ile ilişkilendirilir. Eski İbranicede Tav harfi haç şeklindeydi.

Ele aldığımız, "gerçek" olarak çevrilen İbranice kelime üç harften oluşur; bu harfler birlikte sonsuz müjdeyi temsil eder. Ne? Üç meleğin mesajlarının sonsuz müjde olduğunu anlarsanız, bu kolayca anlaşılır. Çünkü bu üç harfin anlamları, üç meleğin mesajını temsil eder.

Vahiy 14'ün birinci meleği sonsuz müjdeyi tanımlar ve sonra bütün dünyaya "Tanrı'dan korkun" diyerek, Yaratıcı'ya tapınarak O'nu yüceltmelerini söyler. Bu üç harften birincisi olan (Aleph)'in tanımı şöyledir: "ilahî, ebedî Tanrı ve insanlığın Yaratıcısı olarak, insanların saygıyla korkup tapınması gereken Tanrı."

Aleph, ilk meleğin mesajını temsil eder.

İkinci meleğin mesajı insanları Babil'den çıkmaya çağırır, Kutsal Ruh'un döküldüğü zamanı işaret eder ve Babil'in isyanını tanımlar. (Mem)'in tanımı suyla ilişkilidir (Ruh'un dökülüşünün sembolü) ve alfabenin on üçüncü harfidir; on üç sayısı isyanın bir sembolü olduğundan, böylece Babil'i tanımlar. Mem, ikinci meleğin mesajını temsil eder.

Üçüncü melek, insanların canavarın işaretini almamaları konusunda uyarır; tapınanların iki sınıfını ve Tanrı'nın gazabını tanımlar. Tav'ın tanımı, bir "işaret"i temsil etmesidir (canavarın işareti); ayrıca yaratılışın mührünü (Tanrı'nın mührünü) temsil eder. Harfin kendisi haç biçimindedir. Tav, üçüncü meleğin mesajını temsil eder.

Halkının alınlarına konulan yaşayan Tanrı'nın mührü nedir? Bu, meleklerin okuyabildiği, fakat insan gözlerinin okuyamadığı bir işarettir; çünkü yıkım meleği bu kurtuluş işaretini görmelidir. Anlayışlı zihin, Rab'bin evlat edindiği oğullar ve kızlarda Calvary'deki çarmıhın işaretini görmüştür. Tanrı'nın yasasına karşı gelmenin günahı ortadan kaldırılmıştır. Üzerlerinde düğün giysisi vardır ve Tanrı'nın bütün buyruklarına itaatkâr ve sadıktırlar.

"Rab, gerçeği bilenleri, sözleriyle ve davranışlarıyla O'nun buyruklarına itaat etmezlerse mazur görmeyecektir." Maranatha, 243.

"Gerçek" diye çevrilen İbranice kelime, her birinin kendine özgü anlamı olan üç harften oluşur. Bu üç anlam, üç meleğin mesajlarının da anlamlarıdır. Ayrıca birinci meleğin mesajının da anlamlarıdır; çünkü birinci meleğin mesajı Adventizmin başlangıcındaki mesajdı ve üçüncü meleğin mesajı Adventizmin sonundaki mesajdır. İsa sonu başlangıçla örneklediği için, birinci melek üçüncü meleğin mesajının tüm peygamberî yol işaretlerine sahiptir. Böylece, bu üç İbranice harfin anlamları yalnızca üçüncü meleğin mesajının değil, aynı zamanda birinci meleğin mesajının da sembolleri hâline gelir.

Vahiy kitabında Yuhanna'ya, o zaman var olan şeyleri yazması söylendi; ve böyle yapmakla aynı zamanda gelecekte olacak şeyleri de yazmış olacaktı. Sonu göstermek için başlangıcı kayda geçirdi. Hiçbir belirsizliğe yer bırakmayacak şekilde, Yedinci Gün Adventistlerine Milleritlerin mesajını, ki bu birinci meleğin mesajıdır, incelemeleri ve ilan etmeleri gerektiği bildirilmiştir. Bu hakikatleri ve o tarihi inceleyip ilan etmekle, üçüncü meleğin mesajını ilan etmiş ve birinci meleğin tarihini tekrarlamış olacağız.

"Tanrı bize yeni bir mesaj vermiyor. 1843 ve 1844 yıllarında bizi diğer kiliselerden çıkaran mesajı ilan etmeliyiz." Review and Herald, 19 Ocak 1905.

"1840-1844 arasında verilen bütün mesajlar, yönünü kaybetmiş pek çok insan olduğu için, şimdi kuvvetle vurgulanmalıdır. Mesajlar bütün kiliselere gitmelidir." Manuscript Releases, 21. cilt, 437.

"1841, '42, '43 ve '44 yıllarında aldığımız hakikatler şimdi incelenip ilan edilmelidir." Manuscript Releases, cilt 15, 371.

Uyarı geldi: 1842, 1843 ve 1844'te mesaj geldiğinden beri üzerine inşa ettiğimiz imanın temelini sarsacak hiçbir şeyin aramıza girmesine izin verilmeyecek. Ben bu mesajın içindeydim ve o zamandan beri Tanrı'nın bize verdiği ışığa sadık kalarak dünyanın önünde durdum. Rab'bi içten dualarla gün be gün ararken ışık aradığımız o süreçte ayaklarımızın konduğu platformdan ayaklarımızı çekmeye niyetli değiliz. Tanrı'nın bana verdiği ışıktan vazgeçebileceğimi mi sanıyorsunuz? O, Çağların Kayası gibi olmalıdır. Verildiği günden beri bana rehberlik ediyor. Review and Herald, 14 Nisan 1903.

Birinci meleğin mesajı ve o mesajın sunulduğu tarihsel dönem, bazı peygamberî çekincelerle, bugünkü tarihimizle paralellik gösterir ve onu tasvir eder. Bu iki tarih, ilahî dilbilimcinin "hakikat" kelimesini oluşturmak için kullandığı üç harfle de temsil edilir. Ve o "hakikat" sözcüğü ebedî müjdeyi temsil eder.

Adventizmin başlangıcındaki Milleritlerin tarihi (birinci meleği temsil eden) ile Adventizmin sonundaki, üçüncü melek tarafından temsil edilen tarih paralel tarihlerdir, ancak aralarında bazı farklılıklar vardır.

Birinci melek yargının açılışını, üçüncü melek ise yargının kapanışını ilan eder. Adventizm tarihinin üzerinde şekillendiği peygamberliksel yapı, hem başlangıcında hem de sonunda aynıdır. Her iki uçta da, üç melek tarihe girdiklerinde onların üç adımının izlendiği gösterilebilir. Ve o üç melek aynı zamanda o üç harftir. Bu nedenle, Adventizmin her iki ucundaki peygamberliksel olaylar dizisi, üç meleğin üç adımına dayanır; bunlar, "hakikat" kelimesini oluşturan o üç İbrani harfle de temsil edilen yol işaretleridir.

Alfa Adventizmin başlangıcıdır, Omega Adventizmin sonudur ve ortadaki harf, on üçüncü harf olduğu için, Adventizmin başından sonuna kadar olan isyanını tanımlar.

Bize Tanrı'nın yolunun nerede olduğu öğretiliyor:

Senin yolun, ey Tanrı, kutsal yerdedir: bizim Tanrımız kadar yüce bir Tanrı kimdir?
Mezmurlar 77:13.

Mabette, Tanrı'nın yolunun Üç Melek Mesajı'ndaki üç adımla aynı olduğunu görürüz. Avluda, Tanrı korkusu kişiyi bir sunu sunmaya ve aklanmayı elde etmeye yönlendirir. Kutsal Yer'de, kutsallaşma şu unsurlarla temsil edilir: buhur sunağıyla dua yaşamı, Sunulan Ekmekler Masası'yla öğrenim yaşamı ve kandillikle hizmet yaşamı. En Kutsal Yer yargıyı temsil eder. Birinci meleğin mesajında temsil edilen Tanrı korkusuna sahip olduğumuzda, aklanmayı haçın ayakları dibinde, avluda ararız. Aklanmış olduğumuzda (doğru kılındığımızda), Kutsal Yer'in temsil ettiği gibi kutsallaştırılmış yaşamın yeniliğinde (kutsallıkta büyüme) yürürüz. Kutsal Yer, Gece Yarısı Çılgılığı eşliğindeki ikinci meleğin mesajı sırasında Milleritler tarafından yerine getirilen bir Hristiyan'ın hizmetini temsil eder. Aklanmış ve kutsallaşmış olarak, En Kutsal Yer'in temsil ettiği yargıya hazırlanırız. Mabetteki üç adım; diğer şeylerin yanı sıra üç teolojik terimi (aklanma, kutsallaşma ve yüceltilme) temsil eder ve ayrıca Üç Melek Mesajı'nı, ve elbette birinci meleğin mesajını, ve tabii ki "truth" kelimesini oluşturmak için kullanılan üç harfi de temsil eder.

Mabedin avlusunda da üç adımın hepsini buluruz. Mabede atılan ilk adım, tıpkı birinci meleğin üçüncü meleğe paralel olması gibi, mabedin son adımını göstermelidir. Avludaki ilk adım, aklanmayı temsil eden kurbanın kesilmesidir. İkinci adım, yağın (günahın) çıkarıldığı ve sununun nihai adımlardan önce temizlendiği yıkanma kazanıdır. Yıkanma kazanının suyu, ikinci adımın ayırt edici özelliğidir. Üçüncü adım ise, yargının yerine getirildiği çarmıhta Mesih'i simgeleyen asıl yakmalık sunudur. Aynı üç adım, mabedin ilk adımında da vardır; tıpkı aynı üç adımın birinci meleğin mesajında bulunması gibi. Alfa ve Omega ilkesi, mabedin içinde olduğu gibi, üç meleğin mesajlarında ve "hakikat" kelimesini oluşturan harflerde de mevcuttur.

2300 yıllık peygamberlik aynı yapıya sahiptir. Peygamberlik üç fermanla başladı ve 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin mesajının gelişinde sona erdi. Bu peygamberlik beş peygamberlik çizgisini ortaya koyar ve 2300 yıllık peygamberliğin başlangıcındaki tarih, bu beş peygamberliğin her birinin son dönemini temsil eder. Tam 2300 yıllık peygamberliğin başlangıcında üç ferman vardır ve üç mesajla sona erer.

MÖ 457'deki peygamberlik sözünün başlangıcı sıkıntılı zamanlarda gerçekleşti ve Yahudilerin geri dönüp tapınağı ve şehri yeniden inşa etmelerini öngördü. Peygamberlik sözüne uygun olarak, MÖ 457'de başlatılan çalışma 49 yıl sonra sıkıntılı zamanlarda tamamlandı. 49 yılın başlangıcı, 49 yılın sonunu gösterir.

MÖ 457, Mesih'in vaftizinde meshedildiğini belirleyen peygamberlik sözünün başlangıcını işaret eder. Meshedilişi, Eski değil Yeni Yeruşalim'in vatandaşları olacak bir halkı bir araya toplama yönündeki hizmetinin başlangıcını işaret etti; tıpkı kadim İsrail'in MÖ 457'de fiziksel Yeruşalim'i yeniden inşa etmek üzere bir araya toplanması gibi.

MÖ 457, ayrıca Mesih'in ne zaman çarmıha gerileceğini belirleyen peygamberliğin başlangıcını da işaret eder. Sister White, çarmıhın tarihini 22 Ekim 1844'teki Büyük Hayal Kırıklığı ile ilişkilendirir ve Kızıldeniz'den geçişin tarihini de Büyük Hayal Kırıklığı ile ilişkilendirir. MÖ 457'de, Kızıldeniz'de İbranilerin yaşadığı hayal kırıklığını, Adventistler için Büyük Hayal

Kırıklığı'nı, öğrencilerin çarmıhta yaşadığı hayal kırıklığını ve Ezra'nın MÖ 457'deki hayal kırıklığını örnekleyen bir hayal kırıklığı yaşandı.

"Ezra, çok sayıda insanın Yeruşalim'e döneceğini ummuştu; ancak çağrıya karşılık verenlerin sayısı hayal kırıcı derecede azdı. Ev ve toprak edinmiş olanların birçoğu bu mülkleri feda etmeye niyetli değildi. Rahatlığı ve konforu seviyorlardı ve kalmaktan gayet memnundular. Örnekleri, aksi takdirde imanla ilerleyenlerle kader birliği yapmayı seçebilecek olan başkaları için de bir engel teşkil etti." Peygamberler ve Krallar, 612.

MÖ 457, aynı zamanda Tanrı'nın kadim İsrail'i ne zaman boşayacağını ve müjdenin uluslara götürüleceğini belirleyen peygamberliğin başlangıcını işaret eder; bu da özellikle kadim İsrail için 490 yıllık özel bir lütuf zamanının sonunu işaret eder. Dolayısıyla MÖ 457 onların lütuf zamanının başlangıcını, MS 34 ise lütuf zamanlarının sonunu işaret eder; bu da Adventizmin lütuf zamanının 1844'te başladığını ve Pazar yasasıyla sona erdiğini tipolojik olarak gösterir.

2300 yıllık kehanetin içinde yer alan birkaç başka zaman kehaneti daha vardır, ancak hepsinde Alfa ve Omega'nın imzası vardır. Başlangıçları, sonlarını gösterir.

Şunu not etmek önemlidir: eski İsrail, Tanrı'nın yasasının emanetçileri kılındı; modern İsrail ise yalnızca O'nun yasasının değil, aynı zamanda O'nun peygamberliklerinin de emanetçileri kılındı. Rab, eski İsrail'le antlaşmaya girdiğinde onlara iki taş levhaya yazılmış On Emir'i emanet etti. Millerci tarihte modern İsrail'le antlaşmaya girdiğinde ise, 1843 ve 1850 öncü çizelgelerinin temsil ettiği Habakkuk'un iki levhasında gösterildiği gibi, peygamberlik sözünü onlara emanet etti. Eski İsrail'in başlangıcı, modern İsrail'in başlangıcını örnekler.

Rab, kendi halkı İsrail'i çağırdı ve onlara kutsal bir emanet tevdi edebilmek için onları dünyadan ayırdı. Onları kendi yasasının emanetçileri yaptı ve kendisi hakkındaki bilgiyi insanlar arasında onlar aracılığıyla korumayı amaçladı. Onlar aracılığıyla göğün ışığı yeryüzünün karanlık yerlerine parlayacaktı ve bütün halkları putperestliklerinden dönüp yaşayan ve gerçek Tanrı'ya hizmet etmeye çağıran bir ses işitilecekti.

İbraniler kendilerine emanet edilen göreve sadık kalsalardı, dünyada bir güç olurlardı. Tanrı onların koruyucusu olurdu ve onları diğer tüm uluslardan üstün kılardı. Kudreti ve gerçeği onların aracılığıyla açığa çıkardı ve onlar O'nun bilge ve kutsal yönetimi altında, O'nun yönetiminin putperestliğin her türü üzerindeki üstünlüğüne bir örnek olarak öne çıkarlardı. Ama Tanrı'yla yaptıkları antlaşmaya sadık kalmadılar. Diğer ulusların putperest uygulamalarının peşinden gittiler; ve Yaratıcılarının adını yeryüzünde yüceltmek yerine, onu horluğa düşürdüler.

Yine de Tanrı'nın amacı yerine gelmelidir. O'nun iradesine dair bilgi dünyaya ulaştırılmalıdır. Tanrı, halkının üzerine zulmün elini indirdi ve onları uluslar arasında esirler olarak dağıttı. Sıkıntı içinde birçoğu günahlarından tövbe etti ve Rab'bi aradı. Böylece putperestlerin ülkelerine dağılmış olarak, gerçek Tanrı'nın bilgisini her yere yaydılar.

Bugün, Tanrı, kadim İsrail'i çağırdığı gibi, kilisesini yeryüzünde bir ışık olarak durmaya çağırmıştır. Gerçeğin güçlü satırı—birinci, ikinci ve üçüncü meleğin mesajları—aracılığıyla, onları Kendisine kutsal bir yakınlığa getirmek üzere bir halkı kiliselerden ve dünyadan

ayırmıştır. Onları Kendi yasasının emanetçileri yapmış ve bu zamana ait peygamberliğin büyük gerçeklerini onlara emanet etmiştir. Kadim İsrail'e emanet edilen kutsal sözler gibi, bunlar da dünyaya iletilmesi gereken kutsal bir emanettir.

Peygamberlik, birinci meleğin duyurusunu "her ulusa, her oymağa, her dile ve her halka" yapacağını bildirir. Aynı üçlü bildirinin bir parçası olan ve bu zaman için verilen üçüncü meleğin uyarısı da en az onunki kadar yaygın olacaktır. Üzerinde "Tanrı'nın buyrukları ve İsa'nın imanı" yazılı olan sancak yükseğe kaldırılmalıdır. Birinci ve ikinci bildirimlerin gücü üçüncüsünde daha da yoğunlaşacaktır. Bu bildiri, peygamberlikte göğün ortasında uçan bir melek tarafından yüksek sesle ilan edilirken tasvir edilir ve dünyanın dikkatini çekecektir.

"Ölümlülere şimdiye dek yöneltilmiş en korkunç tehdit, üçüncü meleğin mesajında yer almaktadır. Merhametle karışmamış Tanrı'nın gazabını üzerine çeken şey, mutlaka korkunç bir günahdır. Ama insanlar bu önemli konuda karanlıkta bırakılmamıştır; canavarın ve onun suretinin tapınmasına karşı uyarı, Tanrı'nın yargılarının gelmesinden önce dünyaya verilecektir ki herkes yargıların neden uygulandığını bilsin ve kurtulma fırsatına sahip olsun." Signs of the Times, 25 Ocak 1910.

Habakkuk'un ikinci bölümünü yerine getirmek üzere iki levhanın yapılması, birkaç kehanetin yerine gelmesiydi.

Nöbetimde duracağım, kulede yerimi alacağım ve bana ne söyleyeceğini, uyarıldığımda ne cevap vereceğimi görmek için gözetleyeceğim. Rab bana cevap verdi ve dedi ki: Görümü yaz, onu levhalara açıkça yaz ki okuyan koşabilsin. Çünkü görüm belirlenmiş bir zaman için; sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecek. Gecikse de onu bekle; çünkü mutlaka gelecek, gecikmeyecek.

İşte, kendini yüceltenin içindeki can doğru değildir; fakat doğru kişi imanı ile yaşayacaktır. Habakkuk 2:1-4.

1843 ve 1850 tarihli öncü çizelgelerin hazırlanması, peygamberliğin yerine gelmesiydi. Habakkuk'un tablolarının incelenmesi buna dair bol kanıt sunar. Ancak Habakkuk'taki bölüm, tartışmamızdaki bu noktaya önemli bir katkıda bulunur.

"Şunu gördüm: 1843 çizelgesi Rab'bin eliyle yönlendirilmişti ve değiştirilmemeliydi; rakamlar O'nun istediği gibiydi; eli onların üzerindeydi ve bazı rakamlardaki bir hatayı gizlemişti, öyle ki eli kaldırılıncaya kadar bunu kimse göremedi." Erken Yazılar, 74, 75.

1843'ten sonra Rab başka bir tablo yapılmasını buyurdu; ancak ilki olan (1843) tablo, ilham olmadıkça, değiştirilmemeliydi.

Gerçeğin tablolar üzerinde açıkça ortaya konulması gerektiğini, yeryüzünün ve içindeki her şeyin Rab'be ait olduğunu ve bunu açık kılmak için gerekli araçlardan kaçınılması gerektiğini gördüm. Eski çizelgenin Rab tarafından yönlendirildiğini ve ilham olmadıkça ondaki hiçbir şeklin değiştirilmemesi gerektiğini gördüm. Çizelgedeki şekillerin Tanrı'nın istediği gibi olduğunu ve O'nun elinin çizelgenin üzerinde bulunup bazı şekillerdeki bir hatayı gizlediğini; eli kaldırılıncaya kadar kimsenin bu hatayı görmemesi için böyle olduğunu

gördüm. Spalding ve Magan, 2.

1850 çizelgesini hazırlayan Kardeş Nichols ile birlikte yaşadığı sırada, onun çizelgeyi yaptığı dönemde, Kardeş White 1850 çizelgesini Kutsal Kitap'ta gördüğünü söyledi.

Gördüm ki, Kardeş Nichols'un çizelgesinin yayımlanmasında Tanrı vardı. Gördüm ki, Kutsal Kitap'ta bu çizelgeye ilişkin bir peygamberlik vardı; ve eğer bu çizelge Tanrı'nın halkı için hazırlanmışsa, bu birine yeterliyse diğerine de yeterlidir; ve eğer birinin daha büyük ölçekte çizilmiş yeni bir çizelgeye ihtiyacı varsa, herkesin de ona aynı derecede ihtiyacı vardır. Manuscript Releases, volume 13, 359.

Habakkuk şöyle buyurmuştu: "Görümü yaz, onu levhalar üzerine açıkça yaz." Habakkuk'un iki levhası, Tanrı'nın peygamberlik sözlerini onlara emanet ederek Adventizm'le yaptığı antlaşmanın bir simgesiydi; tıpkı Tanrı Eski İsrail'le antlaşma yaptığında yasanın iki levhasını verip yasayı emanet etme sorumluluğunu onlara yüklediği gibi. Ama Habakkuk, görümü açık kılacak bu levhalarla ilgili olarak iki sınıf tapınan tanımlar: Biri, ruhu "kibri şişmiş" ve "doğru olmayan" sınıf; diğeri ise "kendi imanıyla yaşayacak" olan "doğrular" olarak tanımlanan sınıf.

Habakkuk'un bağlamı, aklananların, iki levhayla temsil edilen peygamberlik Sözüne dayanan bir imanla yaşadıklarını ve bu nedenle aklanmamış olanların Adventizmin başlangıçlarını reddettiklerini ortaya koyar. Vurgulamak istediğim nokta, bir süre önce ele aldığımız bir bölüme dayanmaktadır. Şöyle der:

"Ne var ki, kutsal yerin 2300 günle bağlantısı, Tanrı'nın buyrukları ve İsa'nın imanı gibi konular, geçmiş Advent hareketini açıklamaya ve bugünkü konumumuzun ne olduğunu göstermeye, şüphe edenlerin imanını sağlamlaştırmaya ve görkemli geleceğe kesinlik kazandırmaya tamamen uygundur. Sık sık gördüm ki bunlar, habercilerin üzerinde durması gereken başlıca konulardı." Erken Yazılar, 63.

Bu dört gerçeğin hepsini az önce gözden geçirdik: kutsal yer, 2300 gün, Tanrı'nın emirleri ve İsa'nın imanı. Bu dört gerçeğin tamamını, "geçmiş Advent hareketini açıklamak ve şimdiki konumumuzun ne olduğunu göstermek için kusursuz biçimde hesaplanmış" olan hakikat çerçevesine yerleştirdik. Bu çerçeve "ilk bahsediliş kuralı"dır; Alfa ile Omega'nın imzasıdır ve hakikatin çerçevesidir; zira "hakikat" kelimesi, Adventizmin başlangıcını açıklamak için tasarlanmış ve "şimdiki hakikat" olarak tanımlanan dört hakikatin her biriyle aynı imzayı taşır.

Hiç değilse, bu, ele aldığımız ve "truth" olarak çevrilen kelimenin sonsuz müjdenin çerçevesi olduğu, son uyarı mesajının çerçevesi olduğu, üçüncü meleğin mesajının çerçevesi olduğu ve İsa Mesih'in Vahiy'nin büyük bir bölümünü oluşturduğu anlamına gelir.

Vahiy kitabının birinci bölümünün ilk üç ayetinde "İsa Mesih'in Vahiy" olarak sunulan son uyarı mesajına, Vahiy'in sonunda ikinci kez tanıklık edilir. Vahiy'in sonu, Eski Antlaşma'nın ilk ayetlerine ve ayrıca Eski Antlaşma'nın son ayetlerine tanıklık eder. Bu dört göndermeden hareketle, peygamberlik çizgisi üstüne peygamberlik çizgisi koyma ilahî kuralını kullanarak, son uyarı mesajının Yaratıcı'nın yaratılmış varlıklarıyla ilişkisiyle ilgili olduğu sonucuna varılabilir. Bu, O'nun yaratıcı gücüyle ilgilidir. Bu, O'nun yaratıcı gücünün kilisesine nasıl iletildiğiyle

ilgilidir. Bu, sonu başlangıçla özdeşleştiren Tanrısallık niteliğiyle ilgilidir. Bu, sınama süresinin kapanmasından hemen önce gelen bir mesajdır ve daha fazlasıdır. Birlikte ele alındıklarında konu Tanrı'nın yaratıcı gücüdür! Ve O'nun yaratıcı gücüne ilk değinme, Yaratılış kitabının birinci bölümünün başında, birinci ayetten ikinci bölümün üçüncü ayetine kadar yer alır.

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer biçimsiz ve boştu; enginin üzerinde karanlık vardı. Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde hareket ediyordu.

Tanrı şöyle dedi: "Işık olsun." Ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve ışığı karanlıktan ayırdı. Tanrı ışığa "Gündüz", karanlığa ise "Gece" adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu; birinci gün.

Ve Tanrı dedi: "Suların ortasında bir gökkubbe olsun, suları sulardan ayırsın." Ve Tanrı gökkubbeyi yaptı ve gökkubbenin altındaki suları gökkubbenin üstündeki sulardan ayırdı; ve öyle oldu. Ve Tanrı gökkubbeye Gök adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu; ikinci gün.

Ve Tanrı dedi: Göğün altındaki sular bir yere toplansın ve kuru yer görünsün. Ve öyle oldu. Tanrı kuru yere Yer adını verdi; suların toplanmasına ise Denizler dedi; ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Tanrı dedi: Yer, yeşillik, tohum veren ot ve tohumu kendi içinde olan, kendi türüne göre meyve veren meyve ağacını yeryüzünde çıkarsın. Ve öyle oldu. Yer, yeşillik, kendi türüne göre tohum veren ot ve tohumu kendi içinde olan, kendi türüne göre meyve veren ağacı çıkardı; ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu; üçüncü gün.

Tanrı şöyle dedi: Göğün kubbesinde gündüzü geceden ayıracak ışıklar olsun; bunlar işaretler, mevsimler, günler ve yıllar için olsun. Yeryüzüne ışık vermek üzere göğün kubbesinde ışıklar olsun. Ve öyle oldu. Tanrı iki büyük ışık yaptı: gündüze egemen olan daha büyük ışık ve geceye egemen olan daha küçük ışık; yıldızları da yaptı. Tanrı bunları yeryüzüne ışık vermek, gündüze ve geceye egemen olmak ve ışığı karanlıktan ayırmak için göğün kubbesine yerleştirdi. Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu; dördüncü gün.

Tanrı şöyle dedi: Sular, can taşıyan hareketli yaratıkları bollukla ortaya çıkarsın; kuşlar da gökyüzünün açık genişliğinde yeryüzünün üzerinde uçsun. Ve Tanrı büyük balinaları, suların bollukla ortaya çıkardığı hareket eden her canlı yaratığı türlerine göre ve her kanatlı kuşu türüne göre yarattı; ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Tanrı onları kutsadı ve şöyle dedi: Verimli olun, çoğalın ve denizlerdeki suları doldurun; kuşlar da yeryüzünde çoğalsın. Akşam oldu, sabah oldu; beşinci gün.

Tanrı şöyle dedi: "Yer, kendi türüne göre canlı yaratıklar üretsün: evcil hayvanlar, yerde sürünenler ve yabani hayvanlar, her biri kendi türüne göre." Ve öyle oldu. Tanrı yabani hayvanları kendi türüne göre, evcil hayvanları kendi türlerine göre ve yeryüzünde sürünen her şeyi kendi türüne göre yaptı. Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Tanrı şöyle dedi: "İnsanı kendi suretimizde, benzeyişimize göre yapalım; denizin balıklarına, göğün kuşlarına, evcil hayvanlara, tüm yeryüzüne ve yeryüzünde sürünen her şeye egemen olsunlar." Böylece Tanrı insanı kendi suretinde yarattı; Tanrı'nın suretinde onu yarattı; onları erkek ve dişi olarak yarattı. Tanrı onları kutsadı ve onlara dedi ki: "Verimli olun, çoğalın, yeryüzünü doldurun ve onu egemenliğiniz altına alın; denizin balıklarına, göğün kuşlarına ve yeryüzünde hareket eden her canlıya egemen olun." Tanrı şöyle dedi: "İşte, bütün yeryüzünde tohum veren her otu ve

içinde tohum bulunan meyvesi olan her ağacı size verdim; bunlar size yiyecek olacak. Yeryüzünün bütün yabanıl hayvanlarına, göğün bütün kuşlarına ve yeryüzünde sürünen, içinde yaşam olan her şeye de yiyecek olarak bütün yeşil otları verdim.” Ve öyle oldu. Tanrı yaptığı her şeye baktı, işte, çok iyiydi. Akşam oldu, sabah oldu; altıncı gün. Böylece göklerle yer ve onların bütün orduları tamamlandı. Tanrı yaptığı işi yedinci gün bitirdi; yaptığı bütün işten yedinci gün dinlendi. Tanrı yedinci günü kutsadı ve onu kutsal kıldı; çünkü Tanrı yaratıp yaptığı bütün işten o gün dinlenmişti. Yaratılış 1:1-2:3.

Önceki ayetler, yaratılışın tüm tanıklığını temsil eder ve Tanrı'nın sözünün yaratıcı bir güce sahip olduğunu vurgular.

Bütün yeryüzü RAB'den korksun; dünyanın bütün sakinleri O'nun önünde huşu içinde dursun. Çünkü O söyledi ve oldu; buyurdu ve sapasağlam durdu. Mezmurlar 33:8, 9.

Dünyayı yaratan aynı yaratıcı kudret, insanları dönüştürmek için Mesih tarafından kullanılır.

Alemleri varlığa çağırın yaratıcı enerji Tanrı'nın sözüdedir. Bu söz güç verir; yaşam doğurur. Her buyruk bir vaattir; iradeyle kabul edilip ruhun içine alındığında, beraberinde Sonsuz Olan'ın yaşamını getirir. Tabiatı dönüştürür ve ruhu Tanrı'nın benzerliğinde yeniden yaratır.

"Böylece verilen yaşam aynı şekilde sürdürülür. İnsan, 'Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle' (Matta 4:4) yaşar." Education, 126.

İsa Mesih'in Vahyi, Tanrı'nın Sözü'nün insanlara nasıl iletildiğini vurgular. Söz, Baba'dan Oğul'a, oradan bir meleğe, oradan da bunu yazıya geçirip kiliselere gönderen bir peygambere gelir. Vahiy kitabının başında ve sonunda ortaya konan bu iletişim süreci, meleklerin merdivenden inip çıktığı Yakup'un merdiveniyle de resmedilir. Yağı tapınağa taşıyan Zekeriya'nın iki altın borusuyla da betimlenir. Tanrı ile insan arasındaki iletişim süreci, Kutsal Kitap'taki peygamberliklerin bir konusudur ve gönderilen mesaj, evreni var eden yaratıcı gücü içerir. Vahiy'in birinci bölümündeki iletişim sürecinde, kiliselere aktarılan mesajın Laodikyalıya Filadelfyalıya dönüştürecek gücü içerdiği anlaşılmalıdır.

Eski ya da Yeni Ahit'in başını ya da sonunu ele alalım; mesaj aynıdır. Tanrı son uyarı mesajını iletiyor ve onu işitenler işitip gereğini yerine getirirse, bu mesaj Tanrı'nın yaratıcı gücünü içerir. Bunu gerçekleştiren mesaj, Alfa ve Omega'nın ilahi çerçevesi içinde yer alır. Başlangıç, orta ve son. "Hakikat" kelimesini oluşturmak üzere bir araya gelen üç İbranice harf ebedi müjdedir; bu harfler ve anlamları, ayrıca birbirleriyle birleştiğinde ortaya çıkardıkları kelime hem ilkeyi hem de Alfa ve Omega olan Kişi'yi simgeler. Bu, O'nun yaratıcı gücünü vurgular. Yaratılış anlatısının son üç kelimesinin her biri, "hakikat" kelimesini oluşturan üç harfle, o sırayla başlar.

Yaratılış anlatısının sonundaki üç kelime, birlikte "gerçek" kelimesini oluşturan üç harfle başlar. Ayetin son üç kelimesi sırasıyla א (Aleph), מ (Mem) ve נ (Tav) harfleriyle başlar. Bu üç kelime "Tanrı", "yarattı" ve "yaptı" olarak çevrilir. Bu üç kelimenin her biri aynı sırayla א (Aleph), מ (Mem) ve נ (Tav) harfleriyle başlar; bu da yaratılış anlatısının tamamlığını ve düzenliliğini daha da vurgular. Bu örüntü, Yahudi yorumcular tarafından İbranice metnin ilginç bir dilsel özelliği olarak not edilmiştir.

Yaratılış öyküsü "başlangıçta" sözleriyle başlar ve Alfa ve Omega'yı, başlangıcı ve sonu, ilki ve sonuncuyu temsil eden üç kelimeyle biter. Yaratılış anlatısında sergilenen yaratıcı güç, harika dilbilimcinin imzasıyla başlar ve biter.

Bir şeyin başlangıcının o şeyin sonunu gözler önüne sermesi, peygamber Yuhanna'nın vurguladığı husustu; çünkü o, o zaman var olanı yazarken, aynı anda olacak olanı da yazıyordu.

Eski Ahit'in sonunda yer alan İlyas'ın son uyarı mesajı, Pazar günü yarası krizi ve yaklaşan yedi son bela bağlamında aynı peygamberlik ilkesini ortaya koyar.

"İlk bahsediliş kuralı" ve onun temsil ettiği her şey, "mevcut hakikat"ın içine yerleştirilmesi gereken "çerçevedir". Bu çerçeve, aynı zamanda Tanrı'nın niteliklerinden biri olan "ilk bahsediliş kuralıdır".

Adventizmin başlangıcını temsil eden Daniel kitabında ve Adventizmin sonunu temsil eden Vahiy kitabında, ilkinin sonuncuyu örneklediği ilkesiyle incelediğimizde şaşırtıcı paralellikler buluruz. Daniel kitabı, "sırların harika sayıcısı" anlamına gelen Palmoni adını kullandığında İsa'nın bir özelliğini ortaya koyar. Daniel ayrıca İsa'yı başmelek Mikail olarak tanıtır. Yuhanna da Daniel gibi aynı işi yapmak üzere görevlendirilmiştir ve o, matematiğin ustasını ya da meleklerin önderini değil, dilin ustasını tanımlar. İsa'yı alfabenin ustası olarak düşündüğümüzde, Kutsal Kitap'taki en uzun bölüm olan Mezmur 119'u da göz önünde bulundurmalıyız.

Mezmur 119 alfabetik bir akrostiştir; yani sekiz dizelik her bölümdeki dizelerin ilk harfi aynı harfle başlar. İbranice alfabede yirmi iki harf vardır; bu yüzden sekiz dizelik yirmi iki bölüm bulunur. Her bölüm, alfabetik sırayla ilgili harfle başlar; ardından o harfe ayrılmış sekiz dizenin her biri de o harfle başlar. Her harf için sekiz dize vardır; dolayısıyla sekiz dize çarpı İbranice alfabenin yirmi iki harfi toplamda yüz yetmiş altı dize eder. Bu Mezmur, kaosun değil düzenin Tanrısı olan Tanrı'ya itaati vurgular (bu yüzden akrostiş yapı kullanılmıştır).

Mezmur 119'daki bir başka belirgin tema, Tanrı'nın Sözü'nün her bakımdan yeterli olduğu yönündeki derin gerçektir. Mezmur boyunca Tanrı'nın Sözü'ne atıfta bulunan sekiz farklı terim vardır: yasa, tanıklıklar, ilkeler, kurallar, buyruklar, hükümler, söz ve düzenlemeler. Neredeyse her ayette Tanrı'nın Sözü anılır. Mezmur 119, yalnızca Kutsal Yazıların karakterini değil, Tanrı'nın Sözü'nün bizzat Tanrı'nın karakterini yansıttığını da teyit eder. Mezmur 119'da ortaya konan şu Tanrı niteliklerine dikkat edin:

1. Doğruluk (ayetler 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Güvenilirlik (42. ayet)
3. Dürüstlük (ayetler 43, 142, 151, 160)
4. Sadakat (86. ayet)
5. Değişmezlik (89. ayet)
6. Ebediyet (90. ve 152. dizeler)
7. Işık (105. ayet)
8. Sıfık (140. ayet)

Mezmun iki ‘‘Ne mutlu’’ ifadesiyle açılır. Yolları kusursuz olanlara, Tanrı’nın yasına göre yaşayanlara, O’nun kurallarına uyanlara ve O’nu bütün yürekleriyle arayanlara ‘‘Ne mutlu’’. Bunlar, bu büyük Mezmurda bizim için verilen derslerdir. Tanrı’nın Sözü bizi bilge kılmaya, doğrulukta eğitmeye ve her iyi iş için donatmaya yeterlidir (2. Timoteos 3:15-17).

Elbette, Mezmur 119, dini dünyada büyük lde zlememiş bir konunun parçasıdır. Bu, Kutsal Kitap’ın orta ayetinin hangisi olduğu ve orta bölümünün hangisi olduğu ile ilgilidir. İnternette arama yaparsanız, hangi Kutsal Kitap’ı kullandığınıza ve benzeri konulara odaklanan çeşitli tartışmalar bulursunuz. Bu tartışmadaki her görüşün sorunu şudur: Kutsal Kitap’ın ortasının tanımı, ister bir ayet ister bir bölüm olsun, Kutsal Kitap’ın yazarı tarafından yapılmalıdır; Kutsal Kitap’ın insan ğrencisi ya da eleştirmeni tarafından değil.

Kutsal Kitap, her şeyin bir başlangıcı ve bir sonu olduğunu ğretir. Her şeyin bir zamanı vardır.

Her şeyin bir zamanı, göklerin altında her işin bir vakti vardır: Doğmanın zamanı ve ölmenin zamanı; dikmenin zamanı ve dikileni skmenin zamanı. Vaiz 3:1, 2.

Doğmanın bir zamanı, ölmenin bir zamanı vardır; ancak yaşamlarımızın başlangıcıyla sonu arasında süren bir yaşam da vardır. Doğum, tıpkı ölüm gibi, zamanda kısa bir andır. Yaşam ise bu ikisinin arasındaki kısımdır ve genellikle, doğduğumuz ve ldğmz anlardan çok daha fazla geçmiş barındırır.

‘‘İlk anılış kuralı’’nda orta kısım genellikle ilk ve sondan çok daha fazla tanıklığa sahiptir. Kutsal Kitap’ta tek bir ayet ya da bölümü bulup onu orta olarak tanımlamak, başlangıç ve son esasen zamansal noktalar olsa bile, Kutsal Kitap’taki tanıklığı göz ardı etmektir; orta genellikle bir zaman dilimidir. Elbette, başlangıç, son ve orta birbirleriyle uyumlu olacaktır, ancak çoğu kez sonda bulunan aynı işaret başlangıcın tersidir.

İsa, Vaftizci Yahya’yı İlyas olarak tanımladı ve ikisi de aynı peygamberi olaylar dizisini örnekler; ancak İlyas, onu hapse atıp öldürmek isteyen kötü bir kadın (İzebel) tarafından zulme uğradı, fakat bu asla geekleşmedi. İlyas’ın simgesi olan Yahya ise, onu hapse atırıp öldürtmek isteyen kötü bir kadın (Hirodiya) tarafından hedef alındı ve kadın bunu geekleştirdi. İlyas ile Yahya birbirlerinin yerine geçebilen sembollerdir; ancak peygamberi özelliklerinin bir kısmı birbirine zıt olsa da yine de birbirine paraleldir. İlyas hiç lmedi, Yahya ise öldü. Birbiriyle uyumlu peygamberi yol işaretlerinin çoğu zaman birbirine zıt olduğunu anlamak, isteyenlerin Kutsal Kitap’ın ortasının Mezmur 118 olduğunu görmesine imkn verir.

İlk anılış kuralı ilkesini bizim tanımladığımız gibi kullandığımızda, Kutsal Kitap’ın ortasının başlangıcının, iki ayetten oluşan ve Kutsal Kitap’taki en kısa bölüm olan Mezmur 117 olduğunu görürüz. Onu, Kutsal Kitap’ın ortası olan Mezmur 118 izler ve Mezmur 118’i de, Kutsal Kitap’taki en uzun bölüm olan ve Kutsal Kitap’ın ortasının sonunu oluşturan Mezmur 119 izler. Harika dilbilimci başlangıcı en kısa bölümle, bitişi ise en uzun bölümle işaretler. Bunlar birbirine zıt iki bölümdür. Başlangıç tohumdur; bitiş ise, ortada yer alan tüm tanıklıkların bir araya bağlandığı, tamamen olgun bitkinin gelişip ortaya çıktığı yerdir. Mezmur 117’ye dikkat edin.

Ey bütün uluslar, Rab'be övgüler sunun; ey bütün halklar, O'nu yüceltin. Çünkü bize yönelik merhametli iyiliği büyüktür; Rab'bin gerçeği ebediyen sürer. Rab'be övgüler olsun. Mezmurlar 117:1, 2.

Ele aldığımız, üç harften oluşan kelime, ikinci ayette “gerçek” olarak çevrilir ve Kutsal Kitap’ın ortasının başlangıcını temsil eder (Kutsal Kitap’ın ortası Mezmurlar 117-119’dur). Ortanın sonu Mezmurlar 119’dur. Mezmurlar 118 ortanın ortasıdır. Mezmurlar 118, Kutsal Kitap’taki en kısa ve en uzun bölümler arasında yer alır ve başlangıcı oluşturan en kısası, Sonsuz Müjde’nin üç adımını temsil eden ve gerçeği anlamının çerçevesini oluşturan üç harften oluşan “gerçek” kelimesini ortaya koyar. Bu çerçeve, Mesih’in Alfa ve Omega olarak karakterini temsil eden ilkedir.

Ortanın sonu olan 119. bölüm, harika dilbilimciyi vurgulayan ve Kutsal Kitap’ın ortasına yerleştirilmiş alfabetik bir akrostiştir. 119. bölümde aynı sözcük dört kez “gerçek” olarak çevrilmiştir.

Ve ağızımdan gerçeğin sözünü büsbütün alma; çünkü senin hükümlerine umut bağladım. 43. ayet.

Senin doğruluğun sonsuz bir doğruluktur ve senin yasan hakikattir. 142. ayet.

Sen yakındasın, ya Rab; ve bütün buyrukların gerçektir. 151. ayet.

Senin sözün başlangıçtan beri gerçektir; ve senin doğru hükümlerinin her biri sonsuza dek sürer. 160. Ayet.

Bu ayetlerdeki gerçek, sonu başlangıçtan bildiren Kutsal Kitap peygamberliğinin bir kuralıdır ve ayetlerdeki gerçek şudur: Alfa ve Omega, başlangıca ve sona yaptığı gibi, Kutsal Kitap’ın ortasına da kendi imzasını atmıştır. İlk ile sonun imzası, üçüncü meleğin son uyarı mesajını sunmak için "çerçeve"dir. Orta kısmın son bölümü, "gerçek" olarak çevrilen sözcüğü kullanan dört ayeti içerir; ancak dördüncü atıf basitçe "doğru" olarak çevrilmiştir. Bu dört ayetin sonuncusu, "başlangıçtan itibaren" sözün "doğru" olduğunu belirtir.

Yaratılış 1 ve 2’nin yaratılış öyküsünün başlangıcında, “truth” sözcüğü doğrudan yazılmamış olsa da, yaratılış öyküsünün son üç sözcüğünde temsil edilir; çünkü her bir sözcük, sırayla, “truth” sözcüğünü oluşturan harflerle başlar. Başlangıçta söz vardı ve her şey O’nun aracılığıyla yaratıldı; ve Yaratılış’taki yaratılışa ilişkin tanıklık “Başlangıçta” ifadesiyle başlar ve Yeşaya’da O’nun tek ve biricik Tanrı olduğunun kanıtı olarak tanımlanan, Mesih’in bir niteliğiyle ilişkilendirilen gerçekleri temsil eden üç sözcükle sona erer.

Kutsal Kitap’ın ortası (Mezmurlar 117-119), 117. bölümde, “gerçek” sözcüğünün kullanımı aracılığıyla başlangıcın sonu temsil ettiğine ilişkin gerçeğe atıfta bulunarak başlar. Bu sözcük, ebedî müjdeyi ve üç meleğin mesajlarını temsil eden ve yaratılış öyküsünün sonunu işaret eden üç harften oluşur. Kutsal Kitap’ın ortasının sonunda, harika bir dilbilimcinin, şimdi karakteriyle ilgili olarak açıklanmakta olan şeyin “vahiy” sözcüğünün tanımıyla uyumlu olduğunu göstermek için ortaya koyduğu bir alfabe sunumu yer alır; çünkü İsa Mesih’in Vahyi, Mesih’in karakterinin bugüne dek tam olarak fark edilmemiş, hatta belki hiç fark edilmemiş bir yönünü sunmak üzere

tasarlanmış bir mesajdır. Bu vahiy, antlaşma tarihinin hatlarıyla tutarlıdır; çünkü antlaşma tarihi, O'nun hikâyesi gözler önüne serilirken Tanrı'nın kendisini adlar aracılığıyla açığa çıkarma çabasına dair kanıtları içerir.

Yasanın büyük ilkeleri—Tanrı'nın öz doğasına ait olanlar—Mesih'in dağdaki sözlerinde vücut bulmuştur. Onların üzerine inşa eden herkes, Çağların Kayası olan Mesih'in üzerine inşa etmektedir. Sözü kabul ettiğimizde Mesih'i kabul ederiz. Ve yalnızca O'nun sözlerini bu şekilde kabul edenler O'nun üzerine inşa etmektedir. "Kimse, atılmış olandan, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz." 1. Korintliler 3:11. "Gök altında, insanlar arasında bize kurtulmamız gereken başka bir ad verilmemiştir." Elçilerin İşleri 4:12. Mesih, Söz, Tanrı'nın vahyi—O'nun karakterinin, yasanının, sevgisinin, yaşamının tezahürü—kalıcı bir karakter inşa edebileceğimiz tek temeldir. Bereketler Dağı, 148.

Elbette bu gerçeğe dair ele alınacak çok daha fazla şey var, ama biz burada bırakalım.